

รูปปั้นเทพเจ้า

เรื่อง : วิเชียร ไชยบัง

ภาพ : ปาน ปณิธาน คำภูธร

นิทาน รูปปั้นเทพเจ้า

กาลครั้งหนึ่งมีช่างปั้นหม้อคนหนึ่ง เขาเป็นช่างปั้นหม้อมาตลอดชีวิต ช่างปั้นหม้อธรรมดา ๆ จึงไปร่ำรวย ไม่มีชื่อเสียง ไม่มีใครชื่นชมว่าเป็นช่างปั้นผู้เก่งกาจ วันหนึ่งเขาจึงตัดสินใจเลิกปั้นหม้ออันด้าขี้มั้นหันมาปั้นรูปเทพเจ้าแทน เขาเพียรพยายามอยู่หลายปี จึงได้รูปปั้นเทพเจ้าที่งดงามผู้คนต่างรำลือถึงความงดงามของรูปปั้นเทพเจ้า จนได้ยินถึงหูของเจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ชมความงดงามก็พอใจอย่างยิ่ง จึงซื้อรูปปั้นนั้นด้วยเหรียญทองคำพันเหรียญช่างปั้นกลายเป็นคนร่ำรวยขึ้นมาทันที แล้วเจ้าเมืองก็นำรูปปั้นเทพเจ้าไปตั้งไว้ที่ศาลเจ้าแห่งเมือง ชาวบ้านรู้สึกยินดีที่มีรูปปั้นเทพเจ้าอันงดงามมาอยู่ในศาลเจ้าแห่งเมือง ทุกคนที่มาชมเทพเจ้าต่างกล่าวชื่นชมฝีมือช่างปั้นคนนั้น เขาจึงกลายเป็นช่างปั้นที่มีชื่อเสียงเลื่องลือไกล ความงามของรูปปั้นเทพเจ้า ซึ่งมีใบหน้าเอบอ้มด้วยความกรุณานั้นช่างน่าเลื่อมใส จนชาวเมืองที่มาได้เห็นแม้เพียงสักครั้งก็เกิดศรัทธา เจ้าเมืองสร้างศาลเจ้าใหญ่โตขึ้น เพื่อรองรับผู้คนที่มาสักการะเทพเจ้าได้มากขึ้น ผู้คนที่มาสักการะขอพรเพื่อให้หายทุกข์โศก ให้มีโชคลาภ มักมาพร้อมกับเครื่องบูชาดอกไม้ แพรพรรณ และเงินทอง ยิ่งเวลาผ่านไปชาวเมืองก็รำลือถึงอิทธิฤทธิ์ของรูปปั้นเทพเจ้าที่ไม่ว่าใครขอพรสิ่งใด มักได้สมปรารถนา ทุกคนต่างสรรเสริญ เทพเจ้า แต่ตอนนี้ทุกคนลืมนางปั้นคนแล้วทุกคนกล่าวถึงแต่เทพเจ้าแต่ละวันที่ศาลเจ้า คึกคักคับคั่งไปด้วยผู้ศรัทธา แต่เมื่อสิ้นวันศาลเจ้าก็กรึกรือไปด้วยเครื่องบูชาอย่างพวงมาลัย ช่อดอกไม้ ธิบปั้น ธิวกระดาดหลายสี ชยะ และผุ่นผงที่ติดมากับเท้าของผู้คน ที่ศาลเจ้ายังเป็นที่ยำคัญของหญิงชราขอทานคนหนึ่ง นางไม่มีบ้าน ไม่มีญาติ ไม่มีงาน ไม่มีอาหารจึงมานั่งขอทานอยู่หน้าศาลเจ้า ยำค้ำคิ่นกินอนไต้ชำยคำของศาลเจ้า นางก็มีความศรัทธำต่อเทพเจำดั่งเช่นคนอื่น ๆ แต่นางก็ไม่มีเงินทองหรือเครื่องบูชาแก่เทพเจำ ดังนั้นทุกค้ำคิ่นนางจึงทำงำน เก็บกวำดศาลเจำเพื่อเป็นการบูชาแทนนางจะคอยเก็บกวำดเศษดอกไม้แห้ง, พวงมำลัยแห้ง ธิบปั้นที่หลุดลุด ธิดกวำดผุ่นผงที่มำกับเท้าของผู้ศรัทธำ กวำศาลเจำจะสะอาดเอี่ยมนางต้องทำงำนจนเที่ยงคิ่น เชำวันใหม่ศาลเจำที่สะอาดเอี่ยมนำศรัทธำ เหมือนเนรมิตขึ้นมำใหม่ ก็ดั่งดูตผู้คนเชำมำสักการะ ขอพร ทุกคนเห็นแต่เทพเจำ ไม่มีใครนึกถึงช่างปั้นคนนั้นอีก และไม่มีใครนึกถึงหญิงชราขอทานเช่นกัน ตอนกลำงวัน หญิงชราขอทานจะนั่งอยู่ชำงประตู ผู้คนมอญงำนว่ำเป็นควำมอัปลัษณ์ประจำศาลเจำนำน ๆ จะมีเศษเหรียญถูโยนมำให้นำนงจำใครบำนงคนที่คิดว่ำการให้นั้นเป็นการล่ำงควำมอัปโชค